

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobkyně: V. S.**, zastoupena JUDr. Karlem Polákem, advokátem, se sídlem Lorecká 465, Kutná Hora, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2002, č. j. OAM - 4634/VL - 11 - 05 - TZ - 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 30. 9. 2003, č. j. 52 Az 18/2003 - 19,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 4634/VL - 11 - 05 - TZ - 2002 ze dne 22. 10. 2002 byla zamítnuta žádost žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a současně neudělil azyl podle § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný dále rozhodl, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že dle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi. Stěžovatelka před vstupem do České republiky pobývala na území Polské republiky, která je dle rozhodnutí správního orgánu bezpečnou třetí zemí ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 30. 9. 2003, č. j. 52 Az 18/2003 - 19, byla žaloba stěžovatelky zamítnuta. V ní stěžovatelka namítla obecně porušení ustanovení správního řádu a zákona o azylu ve správním řízení a navrhla zrušení rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení. Krajský soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvádí, že po přezkoumání správního spisu, zejména výpovědi stěžovatelky, dalších listinných důkazů a napadeného rozhodnutí, a po právním posouzení skutkového stavu zjištěného ve správním řízení žalovaným, došel k závěru, že Polsko je v daném případě bezpečnou třetí zemí pro stěžovatelku ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu. Dle rozhodnutí krajského soudu žalovaný dále nepochybil, když rozhodl, že na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování dle § 91 zákona o azylu.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Jako její důvod uvádí, že řízení trpí vadou, která spočívá v tom, že nebyla správně zjištěna skutková podstata, ze které správní orgán a následně i soud vycházel. Stěžovatelka tvrdí, že již v azylovém řízení uvedla, že v Polsku nežádala o azyl proto, že jí bylo známo, že podmínky žadatelů o azyl v Polské republice jsou nesnesitelné, když v uprchlických táborech v uvedeném státě není zajištěna hygiena ani dostatek stravy. To je dle stěžovatelky důvod proč požádala o azyl až v České republice, kde podobné riziko nehrozí. Dále stěžovatelka uvádí, že je v daném případě důvodná obava, že pokud by její žádosti nebylo vyhověno, byla by po nuceném návratu na Ukrajinu právě z důvodů podání žádosti o azyl perzekuována. Tyto námitky nalézají oporu v tvrzeních, kterými proti rozhodnutí žalovaného brojila již v žalobě, byť se v ní její argumentace omezila především na pouhou citaci příslušných ustanovení správního řádu. Tato tvrzení jsou proto namítána podle § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustně.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. K námitce stěžovatelky, že v Polsku nežádala o azyl proto, že jí bylo známo, že podmínky žadatelů o azyl v Polské republice jsou nesnesitelné, když v uprchlických táborech v uvedeném státě není zajištěna hygiena ani dostatek stravy, žalovaný podotýká, že toto stěžovatelka v průběhu celého správního řízení neuvedla. Z výše uvedených důvodů navrhuje správní orgán zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu dne 8. 10. 2002. Tuto žádost stěžovatelka odůvodnila ekonomickými důvody. Ve své žádosti uvedla, že do České republiky přicestovala přes Polsko s přestávkou.

V protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 15. 10. 2002 stěžovatelka uvedla, že nepožádala o azyl již v Polsku, ačkoliv k tomu měla možnost, protože jí všichni radili, aby jela do České republiky, a nikdo jí nedoporučoval Polsko. Stěžovatelka dále uvádí, že jí nic nebránilo, aby požádala o azyl v Polsku. Dle svých slov však na to neměla pomyšlení, chtěla jet do České republiky. Na otázku, zda se něčeho obává ve své vlasti, odpovíděla záporně.

Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že řízení trpí vadou, která spočívá v tom, že nebyla správně zjištěna skutková podstata, ze které správní orgán a následně i soud vycházel. Stěžovatelka tvrdí, že již v azylovém řízení uvedla, že v Polsku nežádala o azyl proto, že jí bylo známo, že podmínky žadatelů o azyl v Polské republice jsou nesnesitelné, když v uprchlických táborech v uvedeném státě není zajištěna hygiena ani dostatek stravy. Proto tvrdí, že v jejím případě nelze považovat Polsko za bezpečnou třetí zemi, což správní orgán nevzal na vědomí a v rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěné skutkové podstaty. Tuto námitku lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zahrnuje vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjištění byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Dle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V § 2 odst. 2 zákona o azylu je bezpečná třetí země definována jako stát jiný než stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, ve kterém cizinec pobýval před vstupem na území a do kterého se může tento cizinec vrátit a požádat o udělení postavení uprchlíka podle mezinárodní smlouvy, aniž by byl vystaven pronásledování, mučení, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu. Stát není bezpečnou třetí zemí, pokud na něj lze vztáhnout překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud zjistil, že správní orgán v průběhu správního řízení dostatečně prokázal a odůvodnil, že stěžovatelka přišla na území České republiky z Polska, kde jí nic nebránilo požádat o udělení azylu. Ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka skutkovou podstatu uváděnou v kasační stížnosti tvrdila již v průběhu správního řízení. Stěžovatelka měla o azyl požádat v třetí bezpečné zemi, již projížděla při cestě do České republiky a v níž nebyla fyzicky omezena v možnosti zde o azyl požádat. Subjektivní právo na azyl je právem na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu, nikoliv však právem vybrat si zemi, v které žadatel o azyl bude chtít toto své právo uplatnit.

Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je Polsko bezpečnou třetí zemí ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 - 46, uveřejněno pod číslem 18/2003 Sb. NSS). Žalovaný v průběhu správního řízení tak nepochybil, když rozhodl, že pro stěžovatelku je Polsko bezpečnou třetí zemí ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu. Ze skutečností zjištěných ze správního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že žalovaný rozhodl, že na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. V případech, kdy správní

orgán rozhodl, že žádost o azyl zamítá podle § 16 zákona o azylu, není již povinen rozhodnout o překážce vycestování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 5 Azs 230/2004 - 45).

Vzhledem k tomu, že žalovaný v průběhu správního řízení dostatečně objasnil skutkovou podstatu, z níž při rozhodování vycházel, a jeho rozhodnutí má oporu ve spisech, krajský soud nepochybil, když žalobu stěžovatelky zamítl. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že uvedené rozhodnutí krajského soudu nesplňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a kasační stížnost tudíž není důvodná. Proto ji Nejvyšší správní soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a nezbytném poučení účastníků o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu